

ПРОЛОГ

Кохання ніколи не помирає природною смертю.

Анаїс Нін. «Чотирикамерне серце»

Мені ніколи не хотілося, щоб усе сталося саме так. Безглузді слова, але це правда. І зрозуміло, що я не *вбивця*. Це неприпустимо і неможливо для мене, ти це знаєш. Ти знаєш мене як ніхто.

Чи були з мого боку помилки? Звісно, були. Брехня, егоїстична поведінка. Тебе все це кривдило. І найбільше я шкодую саме про це — про те, що тобі було боляче. Бо я люблю тебе понад усе в світі.

Адже ти це знаєш? Що я тебе кохаю?

Сподіваюся. Бо це все, про що я можу думати. А в одиночній камері є час на те, щоб думати.

(Не хвилюйся, у «ящику» я з власної волі. Це так тут зветься одиночна камера. Серед звичайного контингенту надто гамірно, люди розмовляють, верещать, сваряться, буркочуть щось нерозбірливе протягом усієї ночі. Якщо потрапляєш сюди не божевільним, то врешті однаково таким станеш. А я до божевільних не належу. І знаю, що ти це знаєш.)

Пояснення. Чи вони щось змінять? Принаймні можу почати з «чому». Бо все виявилося значно складнішим, ніж здавалося, — шлюб, життя. Усе це.

На початку все просто. Зустрічаєш людину — шикарну, розумну, веселу. Людину, яка краща за тебе, і ви обоє це розумієте бодай на якомусь рівні. Закохуєшся в цю людину, але ще більше закохуєшся в те, яким вона бачить тебе. Відчуваєш, що тобі пощастило. Бо тобі *справді* пощастило.

Час минає. Ви обоє сильно змінюєтесь, але аж надто залишаєтесь такими, як і були. Правда вигулькує назовні,

і обрій захмарюється. Зрештою ти розумієш, що та, хто поряд з тобою, бачить твою справжню сутність. І рано чи пізно вона поставить перед тобою дзеркало, у яке ти муситимеш зазирнути.

Хто ж, дідько, зможе із цим жити?

От і вдаєшся до всіляких дій, аби тільки вижити. Починаєш шукати нові очі.

ЛІЗЗИ

6 ЛИПНЯ, ПОНЕДІЛОК

Сонце сідало в ліс хмарочосів за вікном мого кабінету. Я уявила, як сиджу за столом десь там і темрява поступово огортає мене. Запитала себе, чи не поглине вона мене нарешті сьогодні цілком. Як же я ненавиджу свій недолугий кабінет!

У вікні високої будівлі навпроти ввімкнули світло. Скоро мали з'явитися ще й вогні — у людей є робота, є життя. А мені, зважаючи на все, треба було б змиритися з тим, що сьогодні я засиджуся. Зрештою я потяглася до вимикача й увімкнула освітлення.

У маленькому колі світла, що з'явилося на підлозі, лежав не з'їдений ланч, який вранці зібрав мені Сем, — сандвіч з правильного житнього хліба з особливою приперченою індичкою, швейцарським сиром та морквою, адже він цілком справедливо переймався тим, що мені бракує вітамінів. Сем готував мені ланч щодня протягом тих одинадцяти років, які ми разом прожили в Нью-Йорку (вісім з них — одруженими), навіть тими ранками, коли сам на роботу не йшов.

Я мляво відштовхнула від себе той не з'їдений сандвіч і подивилася на годинник на комп'ютері: 19:17. Навіть не так уже й пізно, утім для мене час у конторі «Янг і Крейн» завжди спливав аж надто повільно. Мої плечі понуро опустилися, поки я намагалася зосередитися на вкрай непереконливому листі до міністерства юстиції, який переглядала для іншого юриста без досвіду роботи з кримінальним правом. Він працював на компанію, що виробляла акумулятори

для мобільних телефонів, — кількох членів ради директорів цієї компанії звинувачували в торгівлі інсайдерською інформацією. Типова справа для контори: несподівана пляма на давньому клієнті.

«Янг і Крейн» не мали стабільної практики з кримінальними злочинами серед білих комірців. Натомість у них був Пол Гестінгс, колишній голова Управління з боротьби з насильством та організованою злочинністю Південного округу штату Нью-Йорк. А тепер у них була ще й я. Пол працював у прокуратурі США до мене, але товаришував з моєю керівницею й наставницею Мері Джо Браун, яка чотири місяці тому наполягла, щоб Пол дав мені роботу в фірмі. Пол був неперевершеним відомим юристом з кількома десятиліттями досвіду, утім у «Янг і Крейн» він завжди здавався мені подібним до бігового коня, який завершив кар'єру й тепер знову прагнув вирватися на волю.

M&M's. Ось чого я потребувала, щоб покінчити із цим листом, — попри всі мої старання він так і залишався трьома абзацами непереконливих викрутасів та ухиянь. У переповненій смаколиками шафці «Янг і Крейн» майже завжди лежали ці цукерки — аби прикрасити нудотні пізні робочі години. Я вже хотіла піти по них, аж раптом на моєму мобільному, що лежав на дальньому кінці столу, щоб не відволікати мене, виринуло повідомлення про вхідний імейл. На мою особисту адресу прийшов лист від Міллі: «Перетелефонуй мені, будь ласка». За останні тижні вона писала мені кілька разів — зазвичай була не дуже наполеглива, але й не те щоб таке траплялося вперше. Її листи не обов'язково означали щось невідкладне, тож я перекинула його до папки «давні листи», не розгортаючи. Я прочитаю і його, й інші її повідомлення — рано чи пізно я завжди їх читаю, просто не сьогодні.

Я досі розбиралася з мобільним, коли задзвонив офісний телефон. Судячи з одиночного сигналу, зовнішній дзвінок

на пряму лінію. Напевно, Сем. Мало хто ще мав мій прямий номер.

— Ліззі, — відповіла я.

— *Вам телефонує за ваш рахунок з виправного закладу штату Нью-Йорк...* — промовив речитативом комп'ютерний чоловічий голос і завмер у нескінченній паузі.

Я затамувала подих.

— Зак Грейсон, — промовив реальний людський голос, а за ним знову повернувся автомат. — *Натисніть «один», якщо погоджуєтеся оплатити дзвінок.*

Я видихнула з полегшенням. Але Зак... Не пригадую такого. Хоча... Зак Грейсон з юридичної школи Пенсильванського університету? Я вже кілька років його не згадувала, відколи прочитала в «Нью-Йорк Таймс» про «ЗАГ Інкорпорейтед», його сказано успішний логістичний стартап з офісом у Пало-Альто. «ЗАГ» створили аналог «прайм»-передплати для численних дрібних компаній, що намагалися змагатися з «Амазоном». Послуги доставки на позір здаються не надто цікавими, але це, вочевидь, дуже прибуткова річ. Насправді ми із Заком не спілкувалися від самого випуску. Комп'ютерний голос повторив інструкцію, попереджаючи, що мій час спливає. Я натиснула одиницю, приймаючи дзвінок.

— Це Ліззі.

— О, слава богу, — тремтливо видихнув Зак.

— Заку, що сталося? — непрофесійне запитання вихопилося саме собою. — Зажди, не відповідай. Ці дзвінки записуються. Адже ти це знаєш? Навіть якщо ти телефонуєш мені як юристці, не думай, що наша розмова конфіденційна.

Навіть компетентні юристи іноді бувають до смішного тупі, коли йдеться про юридичні справи, що стосуються їх самих. А якщо йдеться про кримінальні справи, тут з них немає жодного зиску.

— Мені немає чого приховувати, — відповів Зак, як і будь-який юрист, що опинився по той бік закону.

— Усе гаразд? — запитала я. — Почнімо із цього.

— Ну, я зараз у «Райкерз», — тихо мовив він. — Отже, бувало й краще.

Я аж ніяк не могла уявити Зака в «Райкерз» — величезній в'язниці, що займала цілий окремий острів. То було безжальне місце, де королів латиноамериканських наркокартелів, убивць-садистів та серійних гвалтівників тримали небезпечно близько до хлопців, що чекали суду за продаж пакету травички. Зак був не надто кремезним чоловіком і завжди, скажімо так, м'яким. У «Райкерз» його на шмаття розірвуть.

— У чому тебе звинувачують? Я про викладені у звинуваченні факти, не про те, що сталося.

Було насправді *аж так* важливо не згадувати нічого додаткового, що тобі можуть інкримінувати, і *аж так* просто про це забути. Яюсь ми вибудували навколо однієї записаної розмови з в'язниці цілу справу.

— Гм-м, напад на офіцера поліції, — знічено промовив Зак. — Це сталося випадково. Я був сам не при собі. Хтось схопив мене за руку, я смикнувся. Вдарив ліктем офіцера в обличчя, розбив йому носа. Мені дуже прикро, але, звісно, я зробив це не навмисно. Я взагалі не знав, що він там стоїть.

— Це що, у барі було? — запитала я.

— У барі? — спантеличено перепитав Зак, і я відчула, як шаріюся. Дивний вийшов стрибок. Проблеми більшості людей починаються не в барі. — Ні, не в барі. У нашому будинку в Парк-Слоупі.

— У Парк-Слоупі?

То був майже мій район. Ми мешкали в Сансет-Парку.

— Чотири місяці тому ми перебралися до Брукліна з Пало-Альто, — пояснив Зак. — Я продав компанію, цілком відійшов від неї. Починаю нову справу тут. На зовсім новій території.

Його голос звучав дерев'яно. Утім Зак завжди був дещо незграбний у розмові. Моя сусідка Вікторія називала його

диваком, а коли мала поганий настрій, то ще гіршими словами. Але мені Зак подобався. Авжеж, він був трохи задротом, та головне, що на нього можна було звіритися, він умів слухати, був розумною і навдивовижу прямою людиною. А ще був так само невтомно цілеспрямований, як і я, — мене це тішило. Ми із Заком мали ще чимало спільного. Я приїхала до юридичної школи, закута в панцир горя, відколи наприкінці навчання в школі втратила обох батьків. Зак так само втратив батька і знав, що таке витягувати себе з болота за власні вуха. Не всі студенти юридичної школи Пенсильванського університету були із цим знайомі.

— Я теж живу в Парк-Слоупі, — мовила я. — На розі Четвертої авеню та Дев'ятнадцятої вулиці. А ти?

— Монтгомері-плейс, між Восьмою авеню та Проспект-Парк-Вест.

Ну звісно. Я була в цій до біса дорогій частині району лише раз — ходила подивитися (і тільки подивитися) на такий само дорогий фермерський ринок на Гранд-Маркет-плаза.

— Що у тебе вдома робила поліція?

— Моя дружина... — Зак затнувся й довго мовчав. — Коли я прийшов додому, Аманда, гм-м, лежала внизу, біля сходів. Година була пізня. Ми обоє були на вечірці в сусідів, але пішли звідти не разом. Аманда пішла додому раніше, і коли я ввійшов... Господи! Ліззі, там усе було в крові. Більше крові, ніж... Я, кажу тобі, мало не виблював. Ледве змусив себе перевірити, чи є пульс. Я цим не пишаюся. Що то за чоловік, який так перелякався виду крові, що власній дружині не зміг допомогти?

Його дружина померла? Дідько.

— Заку, мені так прикро, — спромоглася вимовити я.

— На щастя, я додумався зателефонувати 911, — вів далі Зак. — А тоді спробував її реанімувати. Але вона вже... Вона померла, Ліззі, і я не розумію, як це сталося. Я сказав про це поліції, але вони не послухали, хоча, на бога, я ж сам

їх викликав! Гадаю, це через того типа в костюмі. Він усе зиркав на мене з-за рогу. А інший детектив намагався відтягнути мене від Аманди. Та вона лежала там, на підлозі, і я не міг просто так піти. У нас же син. Як я, в дідька, йому... — Він знову затнувся. — Вибач, ти перша людина, яка поставилася до мене по-дружньому. Правду кажучи, мені дуже важко триматися.

— Це можна зрозуміти, — відповіла я щиро.

— Усім було видно, який я засмучений, — вів далі Зак. — Вони мали б дати мені ще хвилину.

— Так, мали б.

Те, що поліція цього не зробила, віщувало біду. Вони, напевно, вже підозрювали його в смерті дружини. Адже чи є кращий спосіб стежити за потенційним підозрюваним, аніж замкнути його в камері за дрібнішим звинуваченням?

— Ліззі, мені потрібна твоя допомога, — сказав Зак. — Мені потрібен хороший... ні, *першокласний* адвокат.

Це не вперше знайомий із часів навчання в юридичній школі звертався до мене по допомогу в кримінальній справі. Знайти першокласного юриста з кримінальних справ було непросто: мало випускників нашого навчального закладу йшли в кримінальне право. Та зазвичай допомога була потрібна із чимось дрібним — нетверезе кермування, легкі наркотики, іноді економічні правопорушення, — і завжди для когось із родичів чи друзів. Мені ще ніхто не телефонував за себе, тим паче — з «Райкерз».

— Так, із цим я можу допомогти. Маю серед знайомих чи не найкращих кримінальних юристів у...

— Знайомі? Ні-ні. Я хочу тебе.

Дідько. Закінчуй розмову. Негайно.

— О, та я геть непридатна для такої справи. — Як добре, що кажу це я цілком щиро. — Я лише кілька місяців тому почала працювати у криміналістиці й маю досвід тільки зі справами економічними...

— Ліззі, благаю.

У голосі Зака лунав відчай. Але він був мультимільйонером і, звісно, мав чимало юристів до своїх послуг. Чому тоді я? До того ж наші із Заком дороги розійшлися задовго до випуску.

— Ми обоє знаємо, що тут коїться, — мені напевно доведеться боротися за виживання. Хіба в таких справах не завжди звинувачують чоловіка? Мені не потрібен якийсь слизький тип у костюмі. Потрібен хтось, хто розуміє, хто знає, звідки я родом. Хто зробить усе можливе, хай би *що* це було. Ліззі, ти мені потрібна.

Гаразд, визнаю, я запишалася. Однією з моїх головних рис була виняткова вмотивованість. Звісно, я не була найрозумнішою ученицею школи містечка Стайвісент чи студенткою бакалаврату в Корнеллі та юридичної школи Пенсильванського університету. Але я була найбільш цілеспрямованою. Батьки вчили мене, що непохитна рішучість — це одна із чеснот. Особливо батько, це було його кредо. І ця старанність правила нам за мотузку, за яку ми витягували себе з біди.

Та брати Закову справу я аж ніяк не хотіла.

— Повір, Заку, мені дуже приємно, що ти так віриш у мене. Але тобі потрібен юрист, який має досвід роботи з убивствами та зв'язки в окружній прокуратурі. Я всього цього не маю. — Щира правда. — Але я можу зв'язати тебе з чудовим спеціалістом. Він приїде до тебе зранку, перед оголошенням звинувачення.

— Надто пізно, — відповів він. — Звинувачення вже висунули. У заставі відмовили.

— О, — мовила я, — це, гм-м, дивно як на звинувачення в нападі.

— Не дивно, якщо вони вважають, що я вбив Аманду, — сказав Зак. — А йдеться саме про це. Хіба ні?

— Схоже на те, — погодилася я.